

LISTEK.

V Ljubljani, dne 31. malega srpana 1890.

Vesel dan v cesarski rodovini. Velika družina avstrijskih narodov praznuje danes velik dinastični praznik. Cvetoča hči Njiju Veličanstev, presvetla nadvojvodinja **MARIJA VALERIJA** se je danes v prijaznem gorskem mesteci na Gorenjem Avstrijskem poročila z izvoljencem svojega srca, z Njegovo c in kr. Visokostjo presvetlim gospodom nadvojvodom **FRANČIŠKOM SALVATORJEM**. Blagoslovljena od presvetlih svojih roditeljev, spremljana od bliščečega zbora visokih sorodnikov in dostojanstvenikov, stopila sta pred oltar, kjer je cerkev posvetila Njiju zvezo, veljavno do smrti. Po vsi širni Avstriji ni ga zvestega državljana, da bi se danes v duhu ne udeležil veselega dneva v cesarski rodovini. Brez razločka vere in narodnosti pošiljamo danes vsi presrčne čestitke na cesarski dvor, iskreno želečji, da bi bila ta zveza mladima novoporočencema in mnogoizkušnemu, nad vse ljubljenemu presvetlemu Vladoarju vir nikdar minljive sreče!

Jernej Križaj-Severjev †, župnik pri sv. Antonu poleg Kopra v Istri, pisatelj slovenski, umrl je dne 19. ržnega cveta t. l. Križaj je bil porojen dne 18. velikega srpana 1838. l. v Orehku na Notranjskem. V šolo je hodil najprej v Trstu, kjer se je do dobra seznanil z italijanskim jezikom, gimnazijo je pa dovršil leta 1860. v Ljubljani. Sošolci v 8. gimnazijalnem razredu so mu bili med drugimi sedanja vseučiliška profesorja dr. Stanonik in dr. Krek, slovenski pisatelj in sedanji trnovski dekan Ivan Vesel, zdaj že pokojni zgodovinar Parapat, sedanji stolni župnik ljubljanski Flis, slovenski pisatelj in operni pevec Josip Nollj i. dr. Pokojni Križaj je bil prejšnja leta jako spreten pisatelj slovenski. Pod izmišljenim imenom »J. Severjev« je priobčil v Janežičevem »Glasniku« l. 1864. nekoliko lepih, nežnočutnih pesmij. Za poskušnjo ponatiskujemo tukaj njegovo

Trojno srcé.

Globoko v prsih giblje se nekaj čarobno,	Kakor svitloba lune razjasni temno noč,
Glasí se čudomilo, žalobno in ljubó,	Ima srcé deviško prečudno tajno moč;
Cveti veselje tiho, kali skrivno gorjé,	Globoko v prsih sije ljubezni živi plam,
In mesto to presveto človeško je srcé!	In žarno vnema srce, možu poguma znam!
Mladenču persi dvíga hlepenja divji žar,	Ljubezni polno tretje tak vroče in gorkó —
Navdaja mu jih nada, nek tajni sladki čar,	Oklepa vse in veže z nevidno nas močjó,
Srce mladenča obsega vso tugo in britkost,	In v žalosti, veselji zvésto nam vedno je,
Obsega rajске sanje, ljubezni vso sladkost!	Najlepše res na zemlji: — oh materno srce!

V »Glasniku« l. 1865. beremo njegovo povest »Ognjeni zmaj«, katero je poslovenil iz ruščine; v Trstenjakovi »Zori« l. 1873. pa njegovo izvirno nekoliko sentimentálno novelo »Blaženka«, pisano s srčno krvjo, najbrž iz njegovega življenja. Ravno tam je priobčil lep dovršen prevod žaloigre »Franciška z Rimini«, katero je spisal slavni italijanski pesnik Silvio Pellico. Prelagal je na slovenski tudi sloveči roman Manzonijev »Promessi sposi« ter završil še marsikatero drugo lepo delo. Blag mu bodi spomin!

V spomin **Matevžu Ravnikarju** je dne 13. malega srpana priredilo naše »Pisateljsko društvo« na Vačah lepo slavnost, katero je žal, nekoliko motilo deževno vreme,